

dle § 1220 obč. zák. O skutečné odevzdání po smyslu § 943 obč. zák. tu nešlo, nýbrž podle prohlášení z 18. listopadu 1932 by šlo zřejmě o darovací slib, jenž k své platnosti vyžadoval formy notářského spisu, jak správně dovodilo napadené usnesení.

Čís. 16102.

Odpovědnost advokátů.

Důkazní břímě žalobcovo ve sporu proti advokátovi o náhradu škody z důvodu, že opožděným podáním odvolání byl zaviněn nepříznivý výsledek rozepře, popřel-li žalovaný advokát příčinnou souvislost mezi jeho opominutím a možnou škodou žalobcovou, ježto by i včas podané odvolání nemělo pro žalobce úspěch.

Mělo-li býti předmětem odvolacího řízení přezkoumání skutkových zjištění, takže výsledek odvolání byl závislý převážně na přezkumu hodnocení důkazů po případě uplatňované vadnosti řízení, musí žalobce nabídnouti veškeré důkazy svědčící věcné důvodnosti zmeškaného odvolání, aby procesní soud mohl posouditi jeho oprávněnost. Pouhý důkaz procesními spisy nestačí.

(Rozh. ze dne 13. května 1937, Rv II 899/35.)

Žalobkyně se na žalovaném advokátovi domáhá náhrady škody proto, že ve sporu C II 355/31, vedeném u okresního soudu v P., podal jako její právní zástupce (tehdy žalované) opožděně odvolání proti rozsudku procesního soudu, jež bylo pravoplatně odmítnuto, a že tak zavinil nepříznivý výsledek oné rozepře, ačkoli by odvolání včas podané bylo mělo s největší pravděpodobností úspěch. Žalovaný nemoha ospravedlniti, proč nepodal odvolání v zákonné lhůtě, hájí se v podstatě tím, že mezi jeho opominutím a možnou škodou žalobkyni vzešlou není příčinná souvislost, ježto by i včas podané odvolání nebylo přivodilo zamítnutí žaloby Miloše K. a Oldřicha B. o dodržení pachtovní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Se zřetelem na námitky žalovaného měla žalobkyně ve sporu o náhradu škody prokázati, že by byla v opravném řízení ve věci C II 355/31 zvítězila, kdyby odvolání žalovaným za ni podané bylo bývalo podáno včas a kdyby tedy bylo bývalo vyřízeno věcně. Nelze tvrditi, že žalobkyně nenastoupila tento důkaz jí náležící, mluvila-li pouze o největší pravděpodobnosti předpokládaného úspěchu onoho odvolání, aniž tvrdila, že tento výsledek musii určitě nastati; vždyť nechtěla tím nic jiného vyjádřiti než to, že podle jejího právního přesvědčení musil býti uvedený opravný prostředek úspěšný, že však skutečný úspěch po té stránce nebyl závislý na ní, nýbrž na uvážení soudu. Jako důkaz o tom, že se odvolání ve sporu C II 355/31 mělo věcně potkati s úspě-

chem, nabídla žalobkyně pouze spisy C II 355/31 (totiž rozsudek první stolice v oné věci vydaný a odvolání) a mimo to výslech stran. Důkaz spisy C II 355/31 byl proveden, otázka možného výsledku opravného prostředku však nemůže být předmětem důkazu výslechem stran. Žalobkyně vytýká proto napadenému rozsudku neprávem neúplnost řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s. Ze spisu C II 355/31 však nelze souditi na možný úspěch zmeškaného odvolání. Nejde totiž pouze o právní posouzení věci, jež by mohlo být ve sporu o náhradu škody přezkoumáno na základě spisů, nýbrž předmětem odvolacího řízení ve věci C II 355/31 by bylo bývalo přezkoumání skutkových zjištění v oné věci učiněných, takže výsledek odvolání byl závislý převážně na přezkoumání hodnocení důkazů po případě na uplatňované tehdy vadnosti řízení. Chtěla-li tudíž žalobkyně ve sporu o náhradu škody prokázati, že by její odvolání ve věci C II 355/31 bylo bývalo úspěšné, kdyby bylo bývalo včas podáno, měla nabídnouti veškeré důkazy svědčící věcné důvodnosti zmeškaného odvolání v nynějším sporu, aby procesní soud mohl posouditi oprávněnost onoho opravného prostředku a aby jeho úsudek pak zase pořadem stolic mohl být přezkoumán. Ježto žalobkyně tak neučinila a z důkazu spisy C II 355/31, jež jediné nabízela, neplyne pravděpodobnost, tím méně jistota předpokládaného úspěchu v základní rozepři, nepochybily nižší soudy, neuznaly-li nárok na náhradu škody za důvodný.

Čís. 16103.

Návrh na zbavení svéprávnosti lze vzít zpět s účinkem zastavení zahájeného řízení toliko do konce řízení v první stolici, to jest až do vydání usnesení prvního soudu.

(Rozh. ze dne 14. května 1937, R I 515/37.)

Usnesením prvního soudu (okresního soudu civilního v P.) byl H. S. zbaven částečně svéprávnosti pro marnotratnost. Usnesení bylo mu doručeno dne 23. dubna 1936 a H. S. podal proti němu včas dne 7. května 1936 odpor a rekurs, v nichž uplatňoval zmátečnost proto, že prý usnesení neobsahuje právního poučení o opravných prostředcích a že sám nebyl přítomen výslechu svědků, takže jim nemohl klásti otázky, dále místní nepřislusnost, poněvadž prý měl v době podání návrhu bydliště v P. I, ve věci samé pak namítal nevěrohodnost slyšených svědků, navrhoval výslech dalších svědků o svém předchozím životě a slyšení znalce lékaře. Navrhovatelka Markéta S. podáním ze dne 18. června 1936 se k řízení podle § 40 ř. o zbav. svépráv. připojila jako účastnice, avšak toto vyjádření vzala zpět dne 19. října 1936 a dne 31. října 1936 prohlásila do protokolu, že bere zpět návrh na zbavení svéprávnosti svého syna H. S. a že netrvá na jeho zbavení svéprávnosti. Odporový a rekursní soud (krajský soud civilní v P.) vyhověl odporu a rekursu, částečné zbavení svéprávnosti H. S-a zrušil a řízení zastavil. Důvody: Se zřením na zpětvzetí návrhu za odporového řízení dospěl soud k právnímu názoru, že odpadl veškerý základ